

[Jens Foged.]

har henvist til — frigørelsesafgiften. Kan det virkelig være rigtigt, at frigørelsesafgiften i loven er fritaget for renter de første 4 år, mens der derefter skal betales 6 pct. p.a., som ikke må fradrages efter den nye lov? Kan det være rigtigt, eller er der her en lapsus? Nu brugte ministeren selv udtrykket, at herefter var alle renter inden for skatte- og afgiftsområdet ikke under disse ikke-fradragsregler.

Vi er altså sindet at ville deltage positivt i et eventuelt lugearbejde, men i øvrigt fastholder vi loven, som vi var med til at vedtage i sin tid. Der kan også være noget vedrørende både kapitalvindingsskat og arvesager, så som sagt er der ting, vi gerne vil se på i udvalget.

Gydemark (RV):

Jeg skal på det radikale venstres vegne afvise det fremsatte lovforslag, og jeg kan henholde mig til de bemærkninger, som ministeren har gjort her i salen i dag.

Jeg vil dog gerne sige, at jeg synes, det er en ganske enestående frimodighed, når man i bemærkningerne og begrundelserne for forslaget anfører sociale hensyn. Det vidner om et ganske fantastisk ukendskab til, hvordan skatterestancernes fordeling er her i landet, et ganske fantastisk ukendskab til, hvem det er, der skylder skatterne her i landet.

Jeg vil godt rejse et andet spørgsmål. Jeg vil gerne sige, at der måske kan være god grund til at se på højden og fastsættelsen af den morarenteprocent, som man opererer med, og som man for ikke så længe siden forhøjede fra 6 til 12 pct., altså princippet med, at man har en fast rente på 12 pct. Jeg vil gerne spørge ministeren, om ikke man kunne tænke sig, at man fik en variabel rente, f. eks. på den måde, at man fastsatte rentens højde i et forhold til den gennemsnitlige diskonto i det relevante år. Jeg er godt klar over, at man selvfølgelig ikke kan have en eller anden brøk, men man kunne tænke sig, at man rundede renten af til det nærmeste hele tal og så lod den være 1 eller 2 eller et andet tal over diskontoen. Begrundelsen skulle være den, at der kan være noget fornuftigt i at operere med en fast rente, eftersom renteniveauet jo er særdeles flydende. Hvis man ser på

renteudviklingen, f. eks. på debitorrenten på pantebrevsmarkedet, så er den inden for det sidste års tid faldet med mellem 4 og 5 pct., og man kunne jo også tænke sig, at det gik den anden vej. Derfor kunne det være fornuftigt, at man havde en rente i dette forhold, som var afpasset efter det almindelige renteniveau.

Jeg vil også gerne rejse et andet spørgsmål over for ministeren. Den egentlige grund til, at man har denne diskussion omkring fradrag for skattemorarenter, og at man i det hele taget har problemet, er jo ganske enkelt, at man har så store skatterestancer, som tilfældet er. Hvis ikke man havde restancer af en betydelig højde, så var det jo ret så ligegyldigt, så var renten mere eller mindre teoretisk. Jeg vil gerne spørge ministeren, om man ikke kunne tænke sig, at man nu snart fik gjort noget alvorligt ved at få inddrevet de restancer, som vel i dag repræsenterer et tal på mellem 4 og 5 mia kr. Jeg vil gerne spørge, om ikke ministeren kunne tænke sig at tage et initiativ over for kommunerne og bede om at få gjort noget effektivt for at få disse penge krævet ind. Indtil man fik kildeskatten i 1970, var forholdet jo det, at kommunerne var interesseret i at inddrive pengene, fordi det var kommunernes penge, idet man stod i forskud med beløbet over for staten. Efter kildeskattens indførelse er forholdet det stik omvendte, nemlig at det er staten, der står i forskud over for kommunerne også med kommuneskatteandelen, og man kan regne ud, at det beløb, som kommunerne har fået for meget i forhold til restancerne, i dag er op imod en lille milliard kroner. Det var nok relevant, om man nu sagde til kommunerne: nu må de penge indkræves. Eller måske kunne man sige til kommunerne: ellers må kommunerne indbetale den kommuneskatteandel, som man har fået for meget, og som man for så vidt har lånt af staten.

Støtter (KF):

Forslagsstillerne henviser til forskellige artikler i Skattepolitisk Oversigt og forsøger dermed at tage Erhvervenes Skatteudvalg til indtægt for deres synspunkter. Det kan forslagsstillerne ikke gøre.

Læser man de i bemærkningerne omtalte artikler igennem, fremgår det tydeligt og